

Velikonoce: 80. Přijímejme bolest Velkého pátku

Velikonoce

Přijímejme bolest Velkého pátku, i když se zdá, že velikonoční naděje je daleko jako

galaxie

Moje 7měsíční miminko, usmívající se a vrkající na hračku, kterou jsem držela nad ním, bylo dokonalé. "Jaká ztráta času," pomyslela jsem si, když jsem se posadila vedle kovového vyšetřovacího stolu.

Můj Giggles zabublal, když jeho nožičky kopaly do prázdného vzduchu nad ním. Přemýšlela jsem o svém seznamu potravin, které musím nakoupit, a netrpělivě jsem se zeptala sonografa: "Takže všechno vypadá dobře, že?"

"No, neměli bychom to říkat. Jen děláme sono. Doktoři ho čtou."

"Dobře, ale můžeme brzy odejít?"

Sonografista otřel Lukovi břicho, usmál se a odešel z místnosti. Když jsme si shromáždili věci, abychom znovu zabalili tašku s plenkami, ohromilo mě, když se do místnosti vřítily dva bílé pláště s ustaranými výrazy.

"Je lákavé přeskočit příběh o ukřižování, když víme, že se o 48 hodin později budeme radovat."

Jen pár dní předtím jsme byli s Lukem v ordinaci pediatra na jeho rutinní prohlídce. Všechno vypadalo skvěle. Když naše doktorka končila, řekla: „Nechte mě ještě jednou prohmátat jeho břicho. Jeho játra jsou trochu dlouhá. To se občas stává, ale pro jistotu to nechme zkontrolovat na sonu. Jsem si jistá, že je vše v pořádku."

Ted' jsme byli tady na sonu a všechno nebylo v pořádku.

Dívala jsem se dolů na své dítě, uhnížděné v mém náručí, zatímco slova, která jsem slyšela, mi rozmazala zrak a znesnadnila se soustředit.

"Nádor velikosti baseballového míčku na jeho játrech... operace... hematologie/onkologie... nevíme..."

Před pouhými 24 hodinami jsem stála u lavice a rozzářeně jsem pozorovala našeho staršího syna a ostatní děti ze sboru, jak jdou uličkou, zvedají palmové ratolesti na Květnou neděli a nadšeně mávají buclatými prsty na své rodiče. Příprava cesty pro Pána.

Kde byl nyní Pán?

Byl Svatý týden. Rodinní příslušníci přijeli k nám do naší obce v Missouri, organizovaly se modlitební řetězce a byla naplánována operace. V pondělí poté, co jsme se všichni oblékli do toho nejlepšího velikonočního a zazpívali Halleluja, naše miminko rozřízli a podstoupilo šestihodinovou operaci, aby se odstranila tato nevíтанá hmota rostoucí v jeho útlém břichu.

V rámci přípravy bylo potřeba udělat mnoho a lidé kolem mě bzučeli, aby mě zaměstnávali a rozptylovali. Během mího každodenního běhání moje nohy vztekly narážely do betonu, i když jsem navenek vypadala klidně. Velikonoce byly za pár dní a s nimi veškerá naděje na vzkříšení. Nebo mi to alespoň bylo řečeno.

Jako dítě mě učili o ukřižování Ježíše, ale nevzpomínám si, že bych to brala příliš těžce. Proč bych měla, když dva dny poté následovaly Velikonoce?

Nedávno jsem narazila na dětskou Bibli, která dobře shrnula mé zkušenosti. Otevřela jsem tuto Bibli na krásném příběhu o tom, jak Ježíš umyl nohy svým učedníkům. Otočená stránka odhalila prázdný hrob. Počkej, cože? Znovu jsem se otočila zpět, abych se ujistila, že jsem nevynechala žádnou stránku nebo že stránka nebyla vytržena. Ne.

Toto dětské vydání Bible rovnou přeskočilo Ježíšovu smrt. Smála jsem se této Bibli, hlavně proto, že její poselství na těch dvou stránkách je pravdivé pro tolik z nás. Je lákavé poskočit příběh o ukřižování, když o 48 hodin později víme, že se budeme radovat.

„Na tento Velký pátek, pokud... se naděje Velikonočního rána zdá být vzdálená jako galaxie, vybízím vás, abyste byli ve své bolesti s vědomím, že Ježíš ví, jaké to je truchlit, hněvat se a cítit chaos svého života obráceného vzhůru nohama.“

Letošní velikonoční svátky byly jiné. Dorazila jsem na velkopáteční bohoslužbu v kostele a oblékla jsem se do černého. Čtení Písem byla přidělena měsíc předem a nikdo, včetně mě, si neuvědomoval rozsah pasáže, kterou budu číst, až do okamžiku, kdy mi slova vycházela z úst.

Ježíš vykřikl z kříže a bylo dokonáno. A jeho matka Marie stála opodál a dívala se. Zamrkal jsem kvůli slzám, které mi vyhrky, podařilo se mi tato slova vyslovit a vrátil jsem se do přední lavice na zbytek bohoslužby.

Advent se zdál být tak dávno. Během tohoto období radostného očekávání jsem kázala kázání o Marii a cítila jsem se s ní tak spjata, s oběma matkami novorozенých synů.

Tento večer jsem cítila její přítomnost novým způsobem. Ve spoře osvětleném svatostánku prolamovala ticho prostoru a křehkost mého ducha strašidelná hudba Piety. Když sbor dával hlas Mariině bolesti, když držela svého umírajícího syna, moje bolest se přidala k její. Slzy mi začaly stékat po tvářích a tělo se roztrásl vzlyky.

Význam tohoto dne nebyl nikdy syrovější, pravdivější. Velký pátek není o pocitu viny za hříchy, které přibily Ježíše k těmto dřevěným trámům. Není to příprava na Velikonoční neděli a šunku a nové boty, které ten den doprovázejí.

Velký pátek je o smutku. Je o smrti a umírání, bolesti a ztrátě, prázdnotě a beznaději. Je to temný den. Pokud světlo rozsvítíme příliš rychle, nebudeme ho schopni vidět.

Té noci před sedmi lety, když jsem seděla a vzlykala sama, můj přítel viděl můj zármutek a přisedl se ke mně na přední lavici. Stiskl mi rameno a dal mi balíček kapesníčků.

Nepokusil se mě rozveselit ani mi nenabídl falešný slib, že “Všechno bude v pořádku.”

Když jsem si utřela obličej hrstí Kleenexu, bolest mi otevřela prostor v duši. Bylo to moje první zjištění, že Ježíš je přítomen v našem zármutku, ne v heliové balonové kytici nebo v přání typu Hallmarku, ale tak, že se připlazí dolů do příkopu tvého zoufalství a sedí zde s tebou.

Dnes můžeme odložit koblihu, kreditní kartu, sociální sítě a jakékoli další formy anestezie, které používáme k utlumení bolesti.

Velký pátek je dnem, kdy se můžeme opřít o svůj životní smutek, vztek, strach a žal s vědomím, že ten, kdo nás obejmě, přesně ví, jak se cítíme.

A jestli tohle není dobré, tak si nejsem jistá, co je dobré.

Christy Edwards

[Baptist News Global](#)

Christy Edwards

Christy Edwards

Christy Edwards je dětská nemocniční kaplanka s certifikací, která žije v Liberty v Mo. s manželem Jasonem a jejich třemi dětmi.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)